

Arrest

nr. 52 582 van 7 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en het daarmee samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DRIESSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 juni 2005 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 11 juli 2005 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 25 november 2008 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 februari 2009 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 23 857, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 2 oktober 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 9 oktober 2009 actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag.

1.3 Op 9 september 2010 wordt deze aanvraag om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 16 september 2010 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.06.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een geldig arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij legt een arbeidscontract voor bij V. H. d.d. 13.08.2008. Deze arbeidsovereenkomst is evenwel aangegaan ten tijde van zijn asielprocedure. Zijn asielprocedure werd afgesloten met de beslissing van de RW op 03.03.2009, waarbij tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied vervalft. Tengevolge is eveneens de geldigheid van het voorgelegde arbeidscontract op 03.03.2009 vervallen. Het arbeidscontract kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen geldig arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2005 in België verblijft, een cursus Nederlands heeft gevolgd, het attest van inburgering heeft behaald, de cursus maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie heeft gevolgd, een georiënteerde opleiding tot horecamedewerker, een opleiding Nederlands voor technische beroepen en een opleiding tot hulpkok heeft gevolgd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract, een arbeidskaart C had en loonfiches voorlegt, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten.

Wat betreft het feit dat betrokkene samen met zijn zus, A., A. - OV xxxxxxxx, in België woont, hieromtrent kan gezegd worden dat zij op datum van 09.09.2010 een negatieve beslissing kreeg voor haar verzoek om machtiging tot verblijf waardoor zij beiden het grondgebied dienen te verlaten. Dit element vormt geen grond voor regularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 03.03.2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te

geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 08.04.2009 en hem ter kennis gebracht op 17.04.2009.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 3 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de Vreemdelingenwet, een termijn van orde.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk het feit dat betrokkene in zijn land van herkomst slachtoffer zou zijn van vervolging en intimidatie, betrokkene er niets meer bezit en geen kans heeft op een menswaardig bestaan dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene beweert dat hij indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst slachtoffer zou worden van vervolging en intimidatie doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest slachtoffer te worden van vervolging en intimidatie volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar het "Country Reports on Human Rights Practices – 2007", uitgegeven op 11.03.2008. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (RVV, 27 jul. 2007, nr 1.018).

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien betekent het niet toestaan van een verblijfsrecht aan betrokkene niet dat betrokkene dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Dat betrokkene niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst verhindert evenmin dat aan hem een bevel kan worden opgelegd om het Schengengrondgebied te verlaten.

Betrokkene argumenteert dat hij niets meer bezit in Afghanistan en geen enkele kans maakt op een menswaardig bestaan. Het staat betrokkene echter vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de

betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

(...)"

Op 16 september 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid meegedeeld op 09/09/2010

wordt aan (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 17/10/2010 het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de volgende Staten: Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië , Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden(1)tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de wet van 15 december 1980)

° Betrokkene werd niet erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 03/03/2009

° Betrokkenen maakt reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 08/04/2009, hem ter kennis gebracht op 17/04/2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1 De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring over te maken tegen *"de beslissing tot weigering van de vestiging met het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op **16.09.2010**".*

De Raad stelt vast dat de beslissingen betekend op 16 september 2010 geen beslissing tot weigering van de vestiging met het bevel om het grondgebied te verlaten betreffen, maar enerzijds een beslissing van 9 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt en anderzijds het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat het ook deze beide beslissingen zijn die de verzoekende partij als bestreden beslissing bij haar verzoekschrift voegt, worden voornoemde op 16 september 2010 betekende beslissingen als voorwerp van voorliggend beroep tot nietigverklaring beschouwd.

2.2 In haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij haar de kosteloze rechtsbijstand toe te kennen.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek van de verzoekende partij daartoe wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, omdat de gemachtigde van de staatssecretaris in strijd met de door haar aan *"verzoekschrift tot regularisatie"* gevoegde stukken, onder meer inzake tewerkstelling, heeft geoordeeld dat er geen bewijs van tewerkstelling voorligt.

3.2 De verwerende partij laat in haar nota met opmerkingen met betrekking tot het enig middel het volgende gelden:

“In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Verzoeker werpt op dat hij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij V. H. voorlegde daterende van 13 augustus 2008, waarvan het bewijs voorligt dat deze nog steeds wordt uitgevoerd aan de hand van loonfiches, en het ingevulde type-formulier inzake het criterium 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing niet redelijk is en zowel de formele als de materiële motiveringsplicht schendt. Hij legt thans nog loonfiches voor waaruit zou moeten blijken dat hij er nog steeds werkt, evenals een verklaring van de heer V. dd. 22 september 2010, waaruit zou moeten blijken dat de werkgever hem (verder) zal tewerkstellen na regularisatie van zijn verblijf.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te verwijzen naar de volgende rechtspraak:

“De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is” (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008)

Verder heeft de verwerende partij de eer om te antwoorden dat artikel 62 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 een gunst is, geen recht en dat liet de verwerende partij toekomt om op autonomie wijze deze aanvraag te beoordelen.

Op 14 oktober 2009 werd het Koninklijk Besluit gepubliceerd dat de “economische regularisatie” via arbeidskaart B mogelijk maakt. Er geldt een speciaal model arbeidscontract voor de aanvraag daarvan.

Om te voldoen aan de criteria 2.8 B, diende verzoeker het bewijs voor te leggen dat hij sinds 31 maart 2007 in België verblijft én hier duurzaam lokaal verankerd is én 1 (of meer) werkgever(s) heeft gevonden die hem voor de toekomst wil aanwerven voor een contract van 1 jaar of meer of voor onbepaalde duur. Het contract (of verschillende deeltijdse contracten) moet minstens het wettelijk minimumloon van 1387,49 euro bruto per maand opleveren. De werkgever moet een arbeidscontract invullen dat pas ingaat na toekenning van de regularisatie en van een arbeidskaart B.

Uit verzoekers aanvraag blijkt inderdaad dat verzoeker een arbeidsovereenkomst voorlegde voor onbepaalde tijd. Deze arbeidsovereenkomst werd echter opgesteld dd. 13 augustus 2008.

Om te voldoen aan de voorwaarde van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009, diende verzoeker een arbeidsovereenkomst voor te leggen, conform het model dat gepubliceerd werd in voornoemd KB dd. 14 oktober 2009.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker een dergelijke arbeidsovereenkomst niet voorlegde. De bewering als zou de dd. 13 augustus 2008 opgesteld arbeidsovereenkomst nog steeds uitgevoerd worden, wordt niet gestaafd aan de hand van de stukken van het administratieve dossier. Er worden inderdaad loonfiches voorgelegd, doch deze lopen tot 31 augustus 2009. Het loutere feit dat verzoeker thans andere loonfiches voorlegt en een verklaring van de werkgever, doet evenmin afbreuk aan wat voorafgaat.

Verzoeker, die niet voldoet aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te komen voor de toepassing van punt 2.8 B van de instructie dd. 19 juli 2010, maakt dan ook niet duidelijk dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze zou zijn genomen.

Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing overigens blijkt dat alle door verzoeker opgeworpen element verder onderzocht werden, doch niet weerhouden konden worden in verzoekers voordeel.

Alle door verzoeker aangebrachte elementen werden in overweging genomen en in de bestreden beslissing werd op uitgebreide wijze uiteengezet om welke redenen verzoekers aanvraag ongegrond wordt bevonden. Verzoeker vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid.

De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op correcte en redelijke wijze tot stand is gekomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enige middel is niet gegrond."

3.3 De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 2 oktober 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, die op 8 juni 2009 door de stad aan de gemachtigde van de minister werd overgemaakt. Vervolgens dient de verzoekende partij op 9 oktober 2009 een actualisering van deze aanvraag in, waarbij zij zich stoelt op het criterium "werk + duurzame lokale verankering", hetgeen overeenkomt met punt 2.8.B. van de "Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet" van 19 juli 2009 (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Bij haar aanvraag voegt zij onder meer een arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde duur.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de instructie van 19 juli 2009 op 11 december 2009 door de Raad van State werd vernietigd, maar dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich geëngageerd heeft om binnen de ruime discretionaire bevoegdheid die hij heeft bij de beoordeling van de redenen waarop een vreemdeling zich beroept om gemachtigd te worden langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen, hetgeen ook uitdrukkelijk in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven.

De Raad stelt vervolgens vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij zich beroept op criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 en gesteld dat zij qua verblijfsduur eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor dit punt, maar dat zij, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, een geldig arbeidscontract moet voorleggen, hetgeen zij niet doet. In de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet dat het voorgelegde arbeidscontract werd gesloten op 13 augustus 2008, ten tijde van de asielprocedure van de verzoekende partij en dat deze

procedure op 3 maart 2009 is afgesloten met de "*beslissing van de RVV*", waarbij eveneens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied vervalt. Vervolgens wordt gesteld dat "*tengevolge*" eveneens de geldigheid van het voorgelegde arbeidscontract op 3 maart 2009 is vervallen en besloten dat het arbeidscontract niet in het voordeel van de verzoekende partij kan weerhouden worden, aangezien het geen geldig arbeidscontract is. Verder in de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de tewerkstelling nog gesteld dat het feit dat de verzoekende partij een arbeidscontract, een arbeidskaart C had en loonfiches voorlegt, niet kan worden aanzien als een grond voor regularisatie, daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris, in strijd met de stukken die zij in het kader van haar regularisatieaanvraag heeft voorgelegd, heeft geoordeeld dat geen bewijs van tewerkstelling voorligt en haar argument, dat zij, ondanks het feit dat zij geen toestemming meer had om officiële arbeid te verrichten op Belgisch grondgebied, alsnog arbeid heeft geleverd en hieromtrent loonfiches voorlegt, onbeantwoord laat.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op 9 oktober 2009 met verwijzing naar punt 2.8.B heeft geactualiseerd en dat in de eerste bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij zich op dit punt beroept. In de instructie van 19 juli 2009 wordt onder punt 2.8.B onder meer aangegeven dat vreemdelingen die een arbeidscontract van onbepaalde duur voorleggen in aanmerking komen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft voorgelegd. In de eerste bestreden beslissing wordt echter gesteld dat de geldigheid van dit contract is vervallen, daar het werd aangegaan ten tijde van de asielprocedure van de verzoekende partij en dat met het afsluiten van deze procedure, ook haar toestemming om betaalde arbeid te verrichten is vervallen en bijgevolg eveneens de geldigheid van het arbeidscontract. Er dient echter op gewezen te worden dat de geldigheid (en de beëindiging) van een arbeidsovereenkomst bepaald wordt door de toepasselijke arbeidsrechtelijke bepalingen en dat het wegvallen van de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied niet automatisch de geldigheid van de arbeidsovereenkomst doet vervallen of een automatische beëindiging van de arbeidsovereenkomst uitmaakt. Geschillen in verband met arbeidsovereenkomsten, hetgeen ook op de geldigheid en de beëindiging van de arbeidsovereenkomst betrekking heeft, behoren overeenkomstig artikel 578 van het Gerechtelijk Wetboek tot de volstreekte bevoegdheid van de arbeidsrechtbank, zodat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris is hierover te oordelen. De motivering dat geen geldig arbeidscontract werd voorgelegd, omwille van het feit dat sinds het aangaan van het arbeidscontract de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten is vervallen door het afsluiten van de asielprocedure, is dan ook onjuist.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt verder in de eerste bestreden beslissing nog dat het feit dat de verzoekende partij een arbeidscontract, een arbeidskaart C en loonfiches heeft voorgelegd, niet aanzien kan worden als een grond voor regularisatie, daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Er dient echter op gewezen te worden dat het systeem opgezet in de instructie van 19 juli 2009 per definitie vereist dat een arbeidsovereenkomst wordt afgesloten en/of voorgelegd in een periode dat tewerkstelling voor de betrokken vreemdelingen niet (langer) toegelaten is, daar zij zich in illegaal verblijf bevinden. Bovendien wordt nergens in de instructie van 19 juli 2009, op de inhoud waarvan de staatssecretaris zich steunt op de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid, bepaald op welk tijdstip de voorgelegde arbeidsovereenkomst dient gesloten te zijn.

Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij om aan de voorwaarde van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te voldoen, een arbeidsovereenkomst diende voor te leggen, conform het model dat gepubliceerd werd in het koninklijk besluit van 14 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers, en dat uit de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij een dergelijke overeenkomst niet voorlegde, wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing niet gesteld wordt dat het voorgelegde arbeidscontract niet in aanmerking wordt genomen omdat het niet zou voldoen aan het model waarnaar de verwerende partij verwijst, maar dat wordt gemotiveerd dat de arbeidsovereenkomst niet geldig is, omdat de officiële toestemming van de verzoekende partij om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied is vervallen en bijgevolg eveneens de geldigheid van het arbeidscontract. In dit verband heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat deze motivering onjuist is.

Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de bewering dat de d.d. 13 augustus 2008 opgestelde arbeidsovereenkomst nog steeds uitgevoerd wordt, niet gestaafd wordt aan de hand van de stukken van het administratief dossier en vervolgens weliswaar toegeeft dat loonfiches werden voorgelegd, maar slechts tot 31 augustus 2009, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat het voorgelegde arbeidscontract niet in aanmerking wordt genomen, omdat het niet langer uitgevoerd zou worden, maar wel omdat de geldigheid ervan zou vervallen zijn met het wegvallen van de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten, waarbij nogmaals benadrukt wordt dat deze motivering onjuist is.

Met betrekking tot de beide andere voorwaarden van het punt 2.8.B stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hieromtrent niet uitdrukkelijk in de ene of de andere zin uitspreekt en dat ook de verwerende partij hierop in haar nota met opmerkingen niet verder ingaat.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris, door te stellen dat de geldigheid van de voorgelegde arbeidsovereenkomst is vervallen, wanneer de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied is vervallen door het afsluiten van de asielprocedure op 3 maart 2009, en dat bijgevolg geen geldige arbeidsovereenkomst werd voorgelegd, zodat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor punt 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, nog steeds toegepast in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, de bestreden beslissing onjuist gemotiveerd heeft en zodoende de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur geschonden is.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

Gelet op het feit dat de tweede bestreden beslissing, het op 16 september 2010 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en uit de tweede bestreden beslissing blijkt, wordt de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS